

Проблема обрізування дерев в Білій Церкві полягає в тому, що цю роботу проводять випадкові люди, які працюють в підприємствах ЖКГ, обленерго, тощо, які не мають поняття про анатомію і фізіологію рослин. Керують ними такі ж фахівці. Подібний кадровий добір призводить до несвоєчасної і неправильної обрізки дерев, при чому не тільки лип, а й каштанів, кленів, верб, тополь, тощо. Деревя обрізають не в кінці зими – початку весни, а в листопаді-грудні милого року. Ми це пов'язуємо з тим, що місцевій владі треба, так би мовити «освоїти бюджетні кошти» до кінця року. А це негативно впливає на ріст, розвиток, санітарний стан і довговічність насаджень. Крім того майже півроку дерева стоять з повністю обрізаною кроною, яка, доречі, є одним з критеріїв декоративності. Отже півроку вулиці міста знаходяться в такому жахливому стані.

Таким чином можна зробити такі висновки:

1. Обрізку дерев в місті необхідно довіряти лише підприємства акредитованим для подібних робіт, які мають необхідну спеціалізовану техніку і штат укомплектований фахівцями.
2. Обрізку необхідно проводити не в довільні терміни, а у лютому-березні до сокооруху.
3. Обрізка має сприяти кращому росту і розвитку дерев.
4. Обрізка повинна слугувати створенню задуманої форми крони, а не її псуванню.
5. Обрізка має сприяти позитивному образу міста.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Голуб В.О. Вплив обрізки на стан деревних насаджень м. Луцка. Матеріали міжнародної науково-практичної конференції «Сучасний стан і перспективи розвитку ландшафтної архітектури, садово-паркового господарства, урбоекотології та фіто меліорації». Львів. 2019. С. 99–100.
2. Івченко А.І. Проблеми з обрізуванням вуличних насаджень липи. Матеріали міжнародної науково-практичної конференції «Сучасний стан і перспективи розвитку ландшафтної архітектури, садово-паркового господарства, урбоекотології та фіто меліорації». Львів. 2019. С. 120–121.

УДК 528.31/.41'06(477)

ІВАНЮК М.М., студентка 1 курсу
Науковий керівник – **СВІДЕРСЬКА Т.О.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет

СУЧАСНИЙ СТАН ДЕРЖАВНОЇ ГЕОДЕЗИЧНОЇ МЕРЕЖІ УКРАЇНИ

В статті висвітлено сучасний стан топографо-геодезичної мережі України, котра є базисом для створення картографічного районування території; отримання довідкової інформації про розміщення та характеристики окремих геодезичних пунктів. Розкрито механізм геодезичного моніторингу Державної геодезичної мережі, що включає моніторинг стану стабільності геодезичних пунктів Державної геодезичної мережі. Досліджено кількість геодезичних пунктів на прикладі м. Біла Церква.

Ключові слова: топографо-геодезичні мережі; УСК-2000; супутникові системи; висотна мережа, триангуляція.

Для того щоб розкрити дане питання повернемося трішки в історію. Адже історія приладів, які використовуються в геодезії сягає часів будівництва зрошувальних каналів в стародавньому Вавилоні, Китаї та Єгипті, або від XIII століття до н.е. Для будівництва була особлива необхідність в наявності та використанні топографічних карт. Значний внесок у техніку геодезичних вимірювань внесли араби, греки і римляни. Так у 200 р. до н.е. вперше було визначено коло Землі за допомогою гномона (сонячного годинника). Через 50 років було придумано лінійку для вертикальних кутів, а ще через двадцять років винайшли прообраз теодоліта. Наступними етапами розвитку приладів, що використовують в геодезії були – римський земляний хрест, кутомір та вдосконалений арабами китайський компас для вимірювання кутів. Леонардо да Вінчі у VII столітті винайшов візок для визначення

відстаней та крокомір. Мірний ланцюг та мікроскоп винайшли голландські вчені, а німецькі вчені - лінійку з діоптріями. 1609 р. Галілео Галілей винайшов підзорну трубу. У 1662 р. француз Тевено сконструював циліндричний рівень, а в 1674 р. італієць Мантанарі для зорової труби запропонував віддалемірні нитки. В 18 столітті англійці створили перший теодоліт, який є аналогом сучасного приладу, з гвинтовим мікрометром і окуляром. Засновниками метрології вимірювань XIX століття є Д.І. Менделєєв, а Г.К. Бауер винайшов точний рівень, нівелір-теодоліт і універсальний прилад. Наприкінці XIX століття геодезичне приладобудування було самостійним напрямом. В Радянському союзі до 30-го року заводи «Геофізика» і «Аерогеоприбор» розпочали серійний випуск високоточних тріангуляційних теодолітів та нівелірів, а до 1941 року і всі інші види геодезичних приладів. Про обсяги геодезичних робіт на той час говорить навіть той факт, що під час війни було випущено 38 млн топографічних карт. Після другої світової війни приладобудування розвивається, як окремий напрям. Прилади стають легші, ергономічні, зручніші та надійніші. В кожній країні початок і розвиток основних геодезичних робіт було пов'язано з необхідністю закладення постійних геодезичних знаків, які б були опорою для будь-якого виду топографічного знімання. Такою мережею є Державна геодезична мережа України. Вона створена рівномірно на території всієї країни. ДГМУ складається з астрономо-геодезичної мережі (АГМ) і опорної геодезичної мережі, або мережі згущення. Державна геодезична мережа створена методами тріангуляції, трилатерації, полігонометрії та нівелювання (геометричного нівелювання). На сьогодні геодезична мережа є основою для проведення всіх видів топографічних знімів на території держави. Планова державна геодезична мережа України сьогодні складається з 806 пунктів 1-го класу, з 64432 пунктів 2-го класу; та з 24524 пунктів 3 та 4 класів. У 2005 році Постановою кабінету Міністрів введено Державну геодезичну референційну систему координат УСК-2000. Система УСК-2000 дає можливість лишити без змін існуючі карти та плани від масштабу 1:10000 та дрібніше. Сьогодні точність взаємного розташування пунктів Державної геодезичної мережі України складає 2-5 см, незалежно від відстані між ними і це завдяки введенню системи УСК-2000. Пункти мережі повинні бути стійкі до оточуючого середовища. Вони встановлюються на місцевості шляхом закладання у землю спеціальних знаків, це забезпечує їх стійкість та збереження. За будовою знаки бувають різні, це в першу чергу залежить від кліматичних умов та фізичних властивостей ґрунту де вони встановлені. Знак, що встановлюється на пунктах тріангуляції усіх класів при глибині промерзання ґрунту до 1,5 м, являє собою бетонний пілон із закладеним в нього чавунними марками. Осі споруд закріплюють бетонними центрами, дерев'яними стовпами, трубами, обрізками залізничних рейок та ін. Також планові та висотні пункти можна закріпити скельними реперами за наявності відповідних, надійних та зручних місць на скелях. Для зручності вимірювання кутів над кожним репером будується геодезичний дерев'яний або металевий знак. Цей знак може бути у вигляді піраміди або сигналу. Зверху на піраміді обов'язково встановлюється візирний циліндр, який спостерігають під час вимірювання кутів у трубу теодоліта. Візирний циліндр обов'язково встановлюється на вертикальній лінії, що проходить через центри тріангуляційних знаків, закладених у землі. При вимірюванні кутів теодоліт встановлюють на штативі над тріангуляційним центром.

Нажаль, у теперішній час багато геодезичних пунктів зруйновано, або загублені, залишилися тільки бетонні пілони і кургани які закладалися в ґрунті. Тому було створено різноманітні карти актуального стану пунктів ДГМ за допомогою сервісів Google Maps та публічних кадастрових карт. Зразок пунктів геодезичної мережі на території Білої Церкви показано нижче(Рис.1).

СПИСОК ЛІТАРАТУРИ

1. Основні положення створення Державної геодезичної мережі України: постанова Кабінету Міністрів України № 844 від 8 черв. 1998 р. Збір. законодавства України. Сер. 1. Постанови та розпорядження Кабінету Міністрів України. 1998. № 9. 416 с.
2. Тревого І., Ільків Є., Галярник М. Моніторинг стану пунктів геодезичної мережі України з використанням соціальних мереж. Lviv Polytechnic National University Institutional Repository. 2016. URL: http://ena.lp.edu.ua/bitstream/ntb/34313/1/06_35-37.pdf

3. Карпінський Ю.О., Стопхай Ю.А. Державна геодезична мережа України 1 класу: геоінформаційний аналіз квадратів. Геоінформатика і кадастр. 2010. URL: <http://clc.to/zLdw1A>
4. Марков С. Принципы работы системы GPS и ее использование. URL: <http://loi.sgcc.ru/gis/GPS/chapter100.html>
5. Кучер О.В., Б.Д. Лепетюк, Ю.А. Стопхай та ін. Супутникові радіонавігаційні спостереження при реалізації геодезичної референцної системи координат України – УСК – 2000. Сучасні досягнення геодезичної науки та виробництва. Л.: Вид-во НУ "Львівська політехніка", 2005. С. 26–32.
6. Яковлев Н.В. Высшая геодезия. М.: Недра, 1989. С. 57–59.
7. Публічна кадастрова карта. 2018. URL: <http://map.land.gov.ua/kadastrova-karta>

УДК 332.24.012.5

ЖЕЛІЗНИЙ С.В., магістр

Науковий керівник – **НЕДАШКІВСЬКА Т. М.**, канд. екон. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ОБУМОВЛЕНІСТЬ НЕОБХІДНОСТІ ВСТАНОВЛЕННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ СЕРВІТУТІВ

Зміст земельного сервітуту регламентовано чинним земельним законодавством України, а саме статтями 98, 99, 100, 101, 102 ЗКУ. Вказані статті містять: зміст земельного сервітуту, його види, порядок встановлення, дію та її припинення.

Земельний сервітут - право власника або землекористувача земельної ділянки на обмежене платне чи безоплатне користування чужою земельною ділянкою (ділянками) [1]. Це право може встановлюватися на постійний або строковий термін. Має місце закономірне питання. Чим обумовлена необхідність встановлення земельних сервітутів? Коли існувала практично одна форма власності на землю, а саме державна, не було необхідності встановлювати обмеження у використанні земель, в тому числі і такого обмеження як земельний сервітут.

Ключові слова: земельний сервітут, земельні відносини, обмеження у використанні земель, відшкодування збитків, земельні ресурси.

Система відносин власності охоплює весь господарський процес і становить основу всіх відносин між людьми щодо виробництва, розподілу, обміну та споживання матеріальних благ і послуг [2]. В цих умовах основу формування й розвитку земельних відносин у будь-якій суспільно-економічній формації становить власність на землю, яка є центральною ланкою аграрних відносин.

Розвиток права власності на землю обумовив збільшення приватного землеволодіння, яке набувало товарного характеру. Земля все більше ставала як об'єктом купівлі-продажу, так і оренди. А розвиток капіталістичних відносин руйнував феодальне господарство і кріпосницьку систему [3], яка була скасована у 1861 році. Після цього селянам надавалось право викуповувати садибну землю. Чисельність селян-власників після реформи неухильно зростала. Вказані процеси відбувалися і в Україні, в результаті високими темпами розвивалися селянські господарства, в тому числі, й на основі приватної власності на землю.

Аналіз трансформації земельних відносин в Україні показує, що за період здійснення земельної реформи подолано державну монополію на земельну власність, проведено роздержавлення земельного фонду, розпайовано землі недержавних сільськогосподарських підприємств та наступна передача їх у приватну власність.

Враховуючи вищенаведене та загальна просторова обмеженість земельних ресурсів призводять до ситуації, за якої земельний фонд подрібнюється на невеликі земельні ділянки, які об'єктивно не завжди межують з водними об'єктами, комунікаціями, шляхами сполучення та іншими чинниками, які необхідні власникам і користувачам цих ділянок для повного використання господарського потенціалу останніх.

Таким чином, під земельним сервітутом можна розуміти юридично визнану можливість землевласника (землекористувача) земельної ділянки, яка позбавлена певних благ чи вигод, у цілях ефективного і раціонального використання належної йому земельної ділянки